

193-
196px

Kur mano broliai?

(Staityt: Mato 25, 40.)

Nuliūdęs jaunuolis klaidžiojo po miestus ir kaimus, po žaliuojančius laukus ir po miškų tankumynus. Ko jis čia ieškojo? „Kur mano broliai? Aš ieškau savo brolių ir niekur jų negaliu surasti!“ Kartodamas žiuos žodžius, nors ir nieko nerandamas, jaunaitis wis klaidžiojo ir klaidžiojo, wis ieškojo, turėdamas wiltį atrasti savo brolius. Ilgai ir sunkiai jis wargo, kol rado savo brolius. Bet jie nepriėmė jo už savo brolių. Wisi broliškumo ryšiai tarp jų buvo jau nutraukti.

Ką šiandien matome mūsų tautų ir wišos žmonijos gyvenime? Brolybės ryšiai nutrūkę. Brolis prieš brolią pakelia pilną keršto ranką. Teismuose skundžia brolis brolią. Apkalbinėjimai ir pawydas drumsčia brolių wiensybę ir meilę. Broliškos tautos wiens prieši kitą kelia kardus, kad tik tuo greičiau išbraukti savo kaimynę iš tautų žemėlapių. Wisiur jaučiamas priešiingumas ir skirtumai. Kiek wiens ieško savo gerovės, kiekwiens rūpi tik sawi reikalai ir sawanaudisumas. Wiens atsidawęs turtams ir pramogoms, kitas lūka galwą dėl sawo asmeninių siekimų ir pasiŕekimų. Wiems nerūpi rimtesni gyvenimo klausimai, jų brolių rūpesčiai ir wargai.

Kur mano broliai? Aš ieškau savo brolių ir noriu jiems pranešti apie dangiškojo Tėwo meilę. Noriu tarti žodelį apie malonę, apie amžiną išganymą, apie šwiesą ir tiesą, apie krikščionies tikrąjį pastyrimą. Bet broliai manęs nesupranta. Jie ironiškai šypsoji ir atšuka man nugarą. Mano broliai jaučiasi socjais... Jie neausti Diewo malonės. Ji eianti jiems nereikalinga.

Aš einu toliau ir ieškau savo brolių. Ant kiemų ir gatwių waitšto daug žmonių. Daug randu jų suwargusių, išblyškusių weidais ir be ramybės. Ir jų nė wiens nempli. Jie gyvena negirdėdami meilingo užwojautos žodelio, nematydami pasigailincio žwilgsnio, neįausdami nė trupucio meilės. Kietas jiems nepadeda. Jie turi patys sau gelbėti. Todėl jie wagia, apgauna, plėšikauja, kol patenta už kalėjimo sienų, kur prakeiktia wišą sawo gyvenimą. Ir jie gyvenimo nufriaustieji yra mano broliai, kuriems reikia padėti.

Pasitaitytume Mat. 25, 34—46. Ką sako Jėzus apie žiuos brolius? Todėl mylėtume ne wien žodžiais, jausmais ir išmaldų dawimu, bet darbais ir pasirūžimu. Ką padeda kilnios mintys be twirto pasirūžimo? Ar mes ieškome sawo brolių ir rųžtamės jiems padėti?

Pasijūrėtume į kalėjimo ir arešto namus. Ar tie, kurie ten sėdi, yra blogesni už mus? Tai klausimas! Tiesa, ne be kaltės jie ten sėdi. Bet kas kaltas? Dažniausiai kalti tėwai, kurie sawo waitkus blogai išauklejo, kurie jų, dar kūdikiais buwusių, blogai darant neperšėjo, nebaudė. Kalti krikščionys, kurie jiems apie nuodėmės kentšmingumą ir apie tiesą nepamokino, nedawė gero pawygdžio.

Trumpa šilpna walandėlė, išfarkčjiawimas, pagunda ir, po to, — įugadintas wišas gyvenimas. Dabar jie nelaimingi warguoliai, wišų apleisti, paniekinti. Tacziau jie yra mūsų broliai. Ar nereikėtų ieškoti ir jų mūsų brolių?

Argi aš esu sawo brolio sargas? — atakė Rainas užklaustas Wiešpaties, dėl jo brolio Abelio nužudymo. Šalin iš mūsų tarpo šis Raino nusistatymas! Už sawo brolius mes priwalome atsakyti. Jie turi nemirtingą sielą ir todėl jiems, kaip ir mums, reikalingas Išganytojas.

Nepalikime wišo darbo bažnyčiai, kunigams, įaktyjams, labdarystos įstaigoms, waldžiai. Wisi jie turi daug darbo ir jau daug sawo šrityje nuweiktia, bet negali wiško padaryti, ko reikalauja patlydusio žmogaus atwedimas į išganymo kelią. Nesakytime, kad mes mokame mofescjus, remiame bažnyčią, iwairias labdarystos įstaigas ir t. t. Prie šio darbo prisidėkime patys asmeniškai, sawo jėgomis.

Ieškofime sawo brolių ir padėkime jiems. Bet kaip jiems padėti? Ar užtenka, kad sušelpime juos medžiaginiai, pawalgydinsime, aprėdysime, sušildysime? Tiesa, tai pirmas dalykas. Darytime, ką tik galime. Bet mūsų broliams reikia ir dwasinių turtų. Duotime jiems galingąjį Diewo žodį, duotime jiems geras knygąs. Rūpinkimės jų sielomis. Sakytime jiems apie didžiąją Jėzaus meilę ir meštimės už juos ir su jais. Su šiais mūsų broliais turime turėti daug kantrybės ir meilės. Bet tai mums Diewas dowanos. Mes turime mūsų broliams padėti dwasiniškai sustwarkyti, rasti kelią iš tamsos į šwiesą, iš mirties į gyvenimą. Meilė yra tikrai nesuprantamai stebuklinga. Ji randa kelius priejimui prie užkietintų širdžių. Pasitaitytume, ką nuweiktė šioje šrityje Wincentas Paulietis, Wichernas, Bodelschwinghas, Matilda Wrede ir daugelis kitų. Iš jų labai daug galime pasimokinti. Bet turime dar wieną didelį pawygdį. Tai mūsų Išganytojas Wiešpats Jėzus Kristus. Jis buwo tikras nusidėjėlių prietelius ir gelbėtojas. Iš Jo gyvenimo pawygdžių, darbų ir žodžių, pilnai galime išmokti, kaip padėti mūsų broliams ir šesutėms.

— Aš ieškau sawo brolių! — Pasisawintime sau žiuos žodžius. Tarnaukime sawo broliams ir weškime juos į tikrąją šwiesą. — Aš ieškau sawo brolių! — Palikime sawo pacijų pasididžiuojantį teisingumą, nusizemintime ir padėkime sawo puolusiems broliams ir šesutėms. Motykimės nuolantumo. Kantriai pakeltume wišus išjuokimus, paniekimus ir gėdą. Šeiktime ir twiestime sawo nelaiminguosius brolius į dangiškojo Tėwo namus.

Jėzus ieško sawo brolių. Padėkime surasti juos! Eikime į gatwes, į krūžkeles ir twiestime wišus ateiti prie Išganytojau. Tai yra sunki tarnystė, bet už tai didelė alga ir neįkreikšamas džiaugšmas siulomas wišiemis Jėzaus talkininkams.

— Aš ieškau brolių, kurie tarnautų Jėzui! Amen!

Bažnytinės giesmės prasmė.

Kas yra bažnytinė giesmė? Ši klausimą tegu mums paaiškina keli vaizdeliai iš pačios bažnyčios gyvenimo. Tai buvo 64 metais Romos didžioje aikštėje, kur didelė minia laukė ėjimo į reginį, troško matyti kankinių kraujo. Jie atvedė surištus vyrus, moteris ir vaikus. Tai yra krikščionių suvargęs pulkelis. Jau imperatorius pakelia ranką: greit kankiniams ateis mirties valanda. Arti juntamas didysis mirties slaptinumas. Kankiniai kietai sujunda. Jų lengvo pasigirsta jų giesmė, jos aidas vis stiprėja. Kankiniai gieda: regem habemus, turime karalių. Tai buvo nauja giesmė. Kankinių burnos greit nutilo. Tik jau nebeutilo jų giedotojos giesmės garšai. Jėzus Kristus wieszpatauja, taip skambėjo po keleto ėjimų metų wioj didžiojo Romos imperioj.

O wėl maždaug 1500 metų wėliau wienas katalikų kardinolas, užsirištinęs prieš protestantus, sujunka, ką dabar reikia daryti. Galima griebtis priewartos. Pamošlininkus galima išvaryti. Bet ką daryti prieš giedančią bažnyčią? Kaip galima atšipirti giesmei: Twirtoji priebeigos pilis yra mums Wiekpats Diewas.

1529 metais gruodžio 5 d. Lūbeko pamošlininkas sawo pamoškė labai išpeikė reformatorių ir jo mošką. Lūbeko miesto gyventojai reformatoriaus raštus jau buvo skaitę, bet patys wis dėl to dar nebuwo aiškiai reformacijai palankiai apsisprendę. Minėtą dieną Jokūbo bažnyčioje pamošlininkas pagal sawo ipratimą smerkė reformaciją ir jos weikėjus. Tik staiga iš wargonų pusės pasigirsta dwiejų vyrų skambi Viuterio giesmė: „At, Diewe, iš dangaus weizdėk ir mūsų pasigailėk, kaip maža yr tawo ėwentųjų“ Al. tr. giesm. Nr. 176. Parapija sujunda. Stebisi tų dwiejų vyrų drąsa. Bet jiems wos baigus pirmą minėtos giesmės ėjimą, tuoj parapijos didesnioji dalis prisijungia ir toliau gieda sekančius tos giesmės ėjimus. Pamošlininkas eina nuo saktylos, o parapija gieda naują giesmę. Tik giesmei aptilus, parapija suprato, kad jų tikybiniam gyvenime atsiwertė naujas lapas. Giesmė Lūbeko mieste prawedė reformaciją.

Wėl maždaug 200 metų wėliau į maro praretintą prūsų ir lietuvių gyvenamą kraštą atšikėlė šalburgiečiai, kurie sawo sueigose prigimta jiems motinos kalba garbino Aukščiausiojo wardą. Jie maldingų šalburgiečių surinkimus atsilankyhdawo ir jų kaimynai lietuviai, kurie klausydami šalburgiečių giedamų giesmių liko tiek iki ašarų sujau-dinti, jog klaupdamiesi kartu su šalburgiečiais pradėjo girti Diewo malonę, kad Jis atleidžia nuodėmes ir pagydo wisas mūsų negales. Kartu su prasiwėrusiomis Diewą garbinti Prūsų lietuvių lūpomis prasiwėrė ir jo siela. Jis susilaukė sawo dwasios pawasario. Lietuwininkas wisa sawo siela nėrėti į mistinio maldingumo ir dwasikštojo grožio gelmes. Diewo žodžio klausyti lietuwininkus pamoškė Grenčas ir Goshencas, bet naujomis lietuwiškoms giesmėmis Diewą garbinti lietuwininką moškė Kristijonas Demkis ir broliai Turkšaičiai. Taip atsirado Mažojų Lietuwoj taip ėjdingai lietuwininkų pamiltos psalminių knygų. Šio giesmyno giesmių melodija bei jų atlikimo įwairumą ir originalumą aš czia žodžiais negaliu išreikšti; wisa tai reikia pačiam pergyventi, į patį giedojimą įsijaušti, o tada tik galima geriau suprasti surinkimo žmonių nusimanymą, kad tos pačios burnos negali paeiti ir Diewo garbei giedoti ir žmonių palinkšminimui dainas dainuoti. Šis nusimanymas Mažojų Lietuwoj giesmei teikia gilaus įvertinimo. Giesmė, tai auksa Diewui. Kur giedama giesmė, ten ėwentumas. Tad ir pačios surinkimo wietos yra ėwentinamos „per giesmę ir maldą“, nors teologiškai turėtume sakyti, jog wienat žodis teikia pa-ėwentinimą.

Teologiškai kalbant, giesmė yra tikincinių atsakymas į Diewo kalbėjimą. Diewo žodis sako: „Duok man, šūnau,

sawo ėirdį, ir tawo atys tepamėgsta mano keliais“. O tikintis į toki raginimą atsako giedodamas: „Diewe, tau ėirdį atnešu, priimt tą downą“.

Žodis ir giesmė bažnyčioje taip santykiuoja kaip liturgijoje santykiuoja kunigas ir parapija. Kunigas, ėselbėjas ragina: Garbė tesie Diewui aukštybėje, o parapija atsako: Garbė būk Diewui ant aukšto. Todėl reikia atnešti tą klaidingą pažiūrą, kad choras gieda kunigo garbei. Kiek wienas bažnytinis choras, jei jis tikrai yra supratus sawo uždavinį, tegali giedoti tik Diewo garbei. Kitaip jis iš wiso nebūtų reikalingas; būtų tik newyęs teatras.

Bažnytinis choras yra ne kas kitas, kaip toji parapijos dalis, kuri į Diewo žodžio kalbinimą sutartinai atsako: „Amen, Diewe, duok taip stotis, sawo dwasį downą“.

Gywa giesmė sawnyje neka didelę ėtikinimo jėgą. Sawo laiku Ragainės wystupas Malkwicas su padėjėjais wyo į Paskalwius areštuoti wieną žodžio saktyją, nes tuomet surinkimai Prūsioj buwo waržomi. Prisitartinę iki surinkimo wietos atwokusieji saktyją areštuoti ėgirdo nuo ėirdų giedojimą; tada pasiklausė saktyjo pamošką. Surinkimo pabaigoje Malkwicas pareiškė saktyjui: aš atėjau tawo sugauti, bet dabar aš pats likau sugautas. Nuo to laiko Wystupas Malkwicas labai rėmė surinkimus.

Toks pats atsitikimas įwyko prieš karą ir Didį. Lietuwoj wienoj ew. liut. parapijoj. Tik czia wietoj wystupo surinkimą sekti buwo atwukęs žandaras. Šis labai nejautiai jautėsi kai susirintusieji pagiedoję giesmę klaupėsi maldai. Žandaro raportas buwęs trumpas: nieko neša galima daryti prieš Tėwė mūsų.

Senasis Bodelšwingis pasakojo toki atsitikimą, buwusi Betelėje: serganti mergaitė, kuri wisą sawo amžių nebuwo nei žodžio pratarusi nei ėiaip parodžiusi tokio nors sielos pasireikšimo, paskutinę walandėlę prieš mirtį, aiškiu balsu pagiedojusi: „Kad man reiks atšikirti, nesikirs nuo manęs“, tada laimingai besikypsanti perėjusi iš ėio gyvenimo į tobulesnįjį.

Sawo netobulybės rūbą pateiczančios sielos paskutinis troškimas buwo pareikštas skambiu giesmės balsu. Kas galėtų twirtinti, kad su mirtyje aptilusios giesmės garšais didžiojo pasikeitimo nepasikeitė ir pati sielos giesmė, pereidama nuo liūdny ant džiaugsmingų garšų?

Šwventas Raštas, o ypač Apreiškimo knyga daugelyje wietų ėrgančiųjų bei palaimintųjų būkle danguje waizduoja kaip nepaliaujanti Diewo ir Awinėlio liaupstinimą. Tikintieji jau czia žemėje warguose ir kowose ėmoko garbinti Tą, kuriam Wieninteliu priklauso wisa garbė per amžius. Todėl iš tikėjimo perėję į regėjimą baltais rūbais dėwintieji, Awinėlio Krauju laimėjusieji, sawo laimėjimą ėwenzia ir ėrganymo džiaugsmą pareiškia nauja giesmė (Apr. Knyg. 14, 3).

Ši giesmė skamba tyruoju Diewo garbinimu. Mūsų giesmės žemėje turi dar daug priemaišo, daug nedarumo. Bet tai yra didelė malonė, kad nusidėjusių žmonių burnos gali garbinti Šwventąjį Diewą. Taip mes silpnu žmogišku būdu jau czia žemėje galime garbinti Tą, kurį tobulai per amžius garbins wisas ėrgančiųjų surinkimas. Mūsų giesmė žemėje yra bandymas pasirengti giedoti aukštesniam choro.

Atsiskyrus nuo šio pasaulio mūsų skyriaus nare!

Kvaukienei,

jos nuliūdusiems artimiesiems reiškiamo širdingiausią užuojautą.

Kas numiręs, tas yra apleisintas nuo grieko.
Rym. 6, 7.

„Moterų Pagalba“ Dėglių skyrius

laikraštį „Ewangelikų Reliā“ reikalauji daugiau pamokslių ir iš kitų kunigų.

Dr. Gudaitis siūlo senas lietuviškas tikybos knygas persiųsti Konfistorijos archyvan.

Kunigų konferencija užbaigta sup. kun. S. D. Stokos malda ir giesme: „Taigi mielam Dievui“.

Birmoji Giesmių Šventė.

Rengėjai, ruošdami pirmąją ir istorinę Giesmių Šventę, savo programoje, straipsnelyje „Giesmės prasmė bažnytiniam gyvenime“ sakė, kad senas padavimas mini angelo gražią giesmę, kurią siela gawusi nugirsti, kai ji dar nebuvo surišta su kūnu. Angelo giesmė buvusi taip maloni, jog siela niekadės amžinybėje girdėtų garų nebegali užmiršti. Dabar siela nuolat ilgisi tos angelo giesmės. Šios giesmės garšai jai vis primena, kad ji žemėje tėra laikinai; tikroji jos tėviškė yra ten, kur ji girdėjo nepamirštinąjį giedojimą. Sielos ilgejimo priežastį padavimas randa giesmėje. Nes giesmė gali aiškiau ir giliau veikti sielą, negu tariamas žodis. Bet ewangelikų bažnyčia, būdama bažnyčia, kuri gyvena iš Ewangelijos apsakymo, negali išsiversti be giesmės. Tikinciujų šėtrose girdisi meilingi giedojimai. Šie giedojimai yra silpni žmonių bandymai girti Didįjį Dievą ir Jo darbus.

Apakhtalas Efez. 5, 19 ragina vienas kitą uždegti dvasiškais giedojimais. 1524 metų wadinamoj Waltherio giesmyno prafalboj Liuteris dvasiško giedojimo prasmę hiaip nusako: „Diewo žodis ir krikščioniškas mokslas turi būti wioferiopi būdu skelbiamas. Dėl to aš surinkau keletą dvasiškų giesmių su tikslu šventąją Ewangeliją, kuri iš Diewo malonės wėl užtefėjo, skelbti bei įjudinti, kad mes nieko kito žinoti, giedoti nei skelbti nenorėtume, kaip tik wieną Jėzų Kristų, mūsų Išganytoją“.

(Bus daugiau.)

Padėta

Pirmosios giesmių šventės chorų dirigentams ir chorų dalyviams - ems.

Dar wis gyvenam rugsejo 18-tos dienos nuotaisa, dar neįnyko iš waizduotės didžioji spūstis žmonių, dar skamba mūsų ausyse galingi jungtinio choro giesmės afordai ir rodos dar jaučiame tą karštį ir nuowargį, kurį mums, o ypacz žums brangūs choristai-ės, teko pakelti. Nors dar gyvenam pirmosios giesmių šventės nuotaisa, bet jau spėjo prabėgti keleta sawaiczių nuo tos dienos, istorinės dienos. Sziandien, kada pasaulis pergywena nerimo laikus, kada wisų dėmesys yra nukreiptos į dieny įnykius, kada žmonės negali apie tą nors galwoti ir kalbėti, kaip tik apie karą, drįstu Jūsų dėmesį keliom minutem atitraukti ir padėkoti žums wišiemis ir wišoms už didelį pasiškwentimą ir atšikadėjimą paczių sawes, ruošiantis pirmajai bažnytinii giesmių šventei. Zeigu tą dieną wiši džiaugėsi giesme, tai tik Jūsų dėka. Zeigu šiandien placziai kalbama apie giesmių šventės didelį pasiškėimą, tai žums gerb. chorų dirigentai ir chorų dalywiai-ės garbė. Nes tik Jūsų geri norai tą pasiškėimą laimėjo. Bet už wišką mes wiši turime būti dėkingi Aukščiausiam, todėl ir toliau nepailsime apsaktyti Jo garbė giesmių garšais.

Aš, kaip buwęs jungtinio choro dirigentas ir wienas iš tos šventės organizatorių, noriu wišiemis kuo širdingiausiai padėkoti ir kartu atšiprašyti už mano pasitaisiusias klaidas, jei tokių buwo. Žuf senowėje romėnai jau sakydawo: „errarium humanum est“ t. y. „klystė (klaida) žmogaus yra“. Nėra žmogaus be klaidų. Kiekwienas, kuris dirba, tas ir klysta, todėl ir aš sakau, jei jų buwo, labai atšiprašau sawo ir kitų organizatorių wardu ir šengsimės ateity jų wengti. Teisingai sakoma, kad iš klaidų mokomės ir klaidos mus skatina tolimesniam darbui. Zeigu mes, ar tai pasifiras asmuo, ar tai kolektywas

padarėme klaidų, nenušimintim ir nenuleiskim rankų, bet prisimine gerai pawykusią giesmių šventę ir iš jos pasišeme naujų galingų dwasios jėgų, tęskime pradėtą darbą toliau, kad atėjus antrai didžiulei giesmių šventei, kiek wienas būtume stiprūs sawo wietoje.

Taigi dar kartą tariu wišiemis ir wišoms, už atliktus darbus, širdingiausi aczių ir kwieczių wišus jau šiandien pradėti ruoštis antrajai giesmių šventei, kuri numatoma suruokti 1939 metų pawasarij. Taip pat prašom paraginti sawo kaimyninius chorų heatfiliti nuo to kilnaus darbo, kad jų giesmių garšai susilietu į galingą aidų jūrą, kuri trokšta iš žimty jaunų krūtinių. Tegul antroje giesmių šventėje skamba Aukščiausiojo garbei galingoji giesmė ne iš keturių - penkių žimty krūtinių, bet iš tūkstančių. Tegul gražioji giesmė ir menas, kuris yra galingsnis už bet ką kitą pasaulyje, apima mūsų wišų širdis ir tam tepadeda mums Wiešpats Diewas!

Rič. Kopas,

Buw. Pirmosios giesmių šventės jungtinio choro dirigentas.

Žinios.

Indija.

— Britų Indijoje žiuo laiku yra apie 340 milijonų gywentojų. Iš jų krikščionių yra tikrai apie 5 su puse milijono: ewangelikų krikščionių apie 3 milijonus ir katalikų bei senowės Indijos krikščionių „Tomo pasekėjų“ apie 2 su puse milijono. Apie 14 milijonų tose srityse yra budistų, apie 20 milijonų mohametonų ir apie 240 milijonų indų tikybos pagonų. Indištas pagonizmas prieš kurį laisq buwo jau bepradedas apmirti. Dabar, einant per pasaulį nacionalistinei bangai, Indijos pagonizmas susilieja su nacionalizmu ir staigiai pradeda atšigaiwinti. Net gresia krikščionybei sunaikinti ją.

Wiskawikiškis. Spatių 2 dieną Wiskawikiškio filija susilaukė niekuomet dar neturėtos šventės. Tą dieną buwo ordinuotas kunigu A. Gelgendreheris, kuris bewėif keturis metus buwo lankęs Kaune Ewangelikų Teologijos fakultetą, o paczius teologinius egzaminus baigė buwusios Austrijos šoktinėj Wienoje, ten studijawęs wienerius metus. Refurį laisq minimas teologas buwo pasifirtas praktikuotis pas senj. A. Gelžinį, Kretingoje, o dabar jis yra pasifirtas Wiskawikiškio kunigu. Szi filija buwo išteigta 1843 metais. O pamaldoms bažnyčia buwo pastatyta apie 1860 m. Sziandien minima filija turi apie 1000 parapijiecių, kurie gyvena pasifikleidę po placzią apylinkę. Digi šiol šią filiją aptarnawo Marijampolės klebonas, kuris ją aprūpina maždaug jau 40 metų. Bažnyčia yra mūrinė. Greta jos yra geras mūrinis namas, kuriame wiename gale yra ewangelikų mokytojų wedama pradžios mokykla, kurią daugiausia lanko ewangelikų tėwų waisai. Praeitais mokslu metais Wiskawikiškio gimnazijoj buwo per 30 ewangelikų mokinių. Wiskawikiškyje yra išteigtas ir Lietuwii Ewangelikų Sąjungos skyrius. Taigi esant tokiam nemažam parapijiecių staicziui, buwo reikalingas kunigas, kuris aprūpintų sielas.

Todėl spatių 2 d., kada įnyko jaunojo kunigo išwentinimas, į Wiskawikiškį suplaukė daug ewangelikų. Pamaldos pirmiausia buwo laikomos lietuwių kalba. Pamaldų iškilmė didino iš Kauno atwykęs lietuwių ewangelikų choras, wedamas R. Kopo. Choras pagiedojo penkias giesmes, kurių balsai jaudino iškilmės dalywius, nes lietuwiška bažnytinė giesmė czia taip retai tepasigirsta. Kauno ewangelikų liuteronių parapijos lietuwių choras jau trečią kartą į Wiskawikiškį atwežė lietuwišką bažnytinę giesmę. Jaunojo kunigo išwentinimą atliko senj. A. Gelžinis, apsuptys keturių asistuojanczių dwasikčių, kurių kiek

wienas įšventinamajam tarė atitinkamus Šv. Rašto žodžius. Po įšventinimo kun. Pauperas, prisijaukęs 95 psalmės žodžius, savo pamokslu ragino dėtoti Aukščiausiąjam už Jo mums dovanai teikiamą malonę. Lietuvių kalba pamaldos buvo baigtos stambia Bethoweno choro giesme: „Padangės giria“.

Tuoį po lietuviškų pamaldų įvyko wotifškos pamaldos, kurių metu senj. Titelbachas įšventimo aktą atliko. Wotifškose pamaldose giedojo atwykęs Rybartų choras, kuris gražiai pagiedojo keletą giesmių. Abiejų pamaldų metu bažnyčia buvo perdėm klausytojų perpildyta. Nors pačios pamaldos ir ilgai užtruko, tačiau pamaldų dalyviai wėliau nesiškundė nuowargiu, bet džiaugėsi galėję susilaukti tos retos šventės ir kartu jie reikė džiaugsmo, kad susilaukė nuolatinio kunigo, kuris ilgainiui ligšiolinė filiją galės suorganizuoti į atskirą parapiją.

Telšiai. Telšių ewangelikų parapija nėra didelė ir ewangelikšasis bažnytinis gyvenimas negali ypatingai pasireikšti, ypač ir dėl to, kad kunigas apsilanko tik keturis kartus per metus. Be to, ten ewangelikai yra plačiai išsišlaidę. Bet nežiūrint tų priežasčių, yra ir to pasidžiaugti: į pamaldas atwyksta ir iš toli, matyt, kad bažnyčia ir tikėjimas jiems brangus. Tie noriai prisideda ir įiaip prie ewangelikų weikimo. Paw. š. m. rugpjūčio mėn. 27 d. dalywaujant Liet. Ew. S-gos C. W-bos nariui M. Jonuškaiui, Telšiuose įsisteigė L. E. S. skyrius. Į skyrius w-bą įrinkti: Pirmin. Anė Osmolskienė, sek. Gustawas Urbonas, kasin. M. Auderis, jaunimo wadovu mok. Jufenaitė ir kandidatu J. Bedrinas. Š. m. rugpjūčio mėn. 25 d. buvo laikomos pamaldos senjoro kun. Laufozilio. Žmonių prisirinko pilna bažnyčia. Prie tos progos atwyko L. E. S. C. W-bos narys M. Jonuškaitis, kuris padarė pranešimą apie S-gos tikslus ir organizacijos reikšmę. Susirinkime taipogi daug žmonių dalywawo ir daug įstojo nariais. Reikia tikėti, kad pradėjus S-gai weikti, ewangelikšumas Telšiuose atgys. Yra ir liūdnesnių dalykų. Telšiuose iki šiol nebuvo jokio pamokslininko arba žmogaus, kuris galėtų esant reikalui patarnauti kaip tai laidotuweje arba, kad kas bent narines pamaldas atlaikytų. Telšikščiai labai pageidauja, kad būtų toks mokytojas, kuris tiems reikalams tikty, ir kad jų waisucziai būtų tiktybos pamoklinami.

Batai. Spalių mėn. 2 d. buvo šwencziama piūties šventė. Pamaldas pajwairinti buvo atwykęs Tauragės Mokytojų Seminarijos mokinių ewangelikų choras. Reikia pažymėti, kad šis choras jau ne pirmą kartą lanko Batačius ir savo gražių giedojimų yra užlipelnes pagarbą ir yra mielai laukiamas. Mokiniai choristai aukoja savo šwentadienio poilsį, neatšizwelgdami į warginanczią keliu, kad kitiem darytų malonumą. Už tai bataikščiai choro wedėjui ir choristams širdingai dėvoja.

Tuoį po pamaldų bažnyčioje įvyko parapijos wisuotinas susirinkimas. Swarbiausi dienotwarkės punktai buvo parapijos tarybos ir rewizijos komisijos rinkimai. Susirinkimui pirmininkawo kun. A. Keleris, sekretoriawo J. Railiūnas. Parapijos tarybon dauguma balsų įrinkta: Lingaitis Juozas, Lingaitis Jurgis, Rasiulis Juozas, Szulmistras Mikas, Szpelweris Mikas, Bakšas Petras, Rairys Petras, Walutis Andrius ir Simaitis Juozas.

Rewizijos komisijon įrinkti: Kreicas Pranas, Railiūnas Jonas ir Uswaltas Kristupas.

Tenka pažymėti, kad šis susirinkimas buvo pirmasis po neramiųjų laikų — ramus, wieningas, tikrai ewangelikškos dwasios susirinkimas. Wisi įrinktieji yra weiklūs ewangelikų darbuotojai. Susirinkimas prasidėjo ir baigėsi malda ir giesme.

Aukščiausias telaimina įrinktųjų parapijos pareigūnų darbus. J. A.

Laugaliai. Laugalių „Sandoros“ Moterų Pagalbos skyrius įkeliawo š. m. rugpjūčio 29 d. į Prieglaudos sodą dėtoti Diewui maldomis ir liaupės giesmėmis už šių metų dovanas — piūtį. „Jaun. Sandoros“ Laugalių skyrius pirmininkas J. Sprogys 2 psalmo žodžiais atwėrė šventę, šweikindamas susirinkusius šweczius. „Jaun. Sandoros“ Laugalių skyrius pagiedojo tris gražiai stambanczius giesmes: „Tawę liaupšinam Diewe“, „Dėfokite Diewui Wiekpacziui“, ir „Wiekpacziui dėfokime“. Kun. Žahinskas nuredhdamas į Prieglaudoje esanczius nelaimės pilnus ligonius, ragino savo kalboje wisiem atsiminti Aukščiausiąjį Tėwą ir Jam dėtoti už Jo dovanas ir teikiamą šweikatą. Laugalių „Jaun. Sandoros“ skyry orkestras sustambino liaupės giesmę „Gifš prie Jėzaus“. Tada kalbėjo Prof. Dr. Gaigalaitis, ragindamas atjausti ir tuos, kurie žiandien nieko nepažindami gamtos grožio ir nesuprasdami Wiekpaties stebuklų ir jo liūdymų, šilpnomis galwelėmis žiūri į mus susirinkusius. Namų tėwui Megniui wargonėliais pritariant prieglaudos waisuczų choras sugiedojo dwi gražias giesmes ir padėklamawo gražių eiluczių, primindami eilutėje, kad Diewas yra mielaširdingas ir našlaiczius savo dienikšomis dowanomis aprūpina. Mergaitės, gitaroms pritariant, pagiedojo giesmę „Lopus tik-tai“. Po to šwentei daug pamokfinanczių žodžių pasakė Sak. Strėkys, Diak. Megnis, Ciunelis ir teologijos stud. J. Sprogys, kuris dabar yra parwykęs atostogų iš Szweicarijos. Jis ragino melsitis Diewo, kad apsaugotų nuo gresiamų karo pawojų, mūsų tėwynę ir pasaulį. Po giesmių ir wisų gražių kalbų wisi susirinko į Prieglaudos patalpas. Swecziai aplanė ir palinsfmino tuos, kurie guli ligos patale. Po to wisi sėdo prie dengtų stalų, kur buvo šlaniomis Diewo dowanomis pawaišinti. A. U-g-s.

Boštai. Penktadienį, rugpjūčio 30 d., priekpiet, bedirdama darbą staiga ir netikėtai mirė ūkininkė Kwaufienė, sulaukusi wos 47 metus. Spalių 7 d. buvo į paskutinio atilšio wietelę išlydėta. Lawonmišę laikė Wanagų parapijos kun. Wosylius ir Sak. Greiczius. Mirusią išlydėti susirinko gentys, kaimynai ir kaip daug žmonių iš arti ir toli, ir „Sandoros“ Moterų Pagalbos Pėžaičių skyriaus narės, nės ji buvo minėtos organizacijos narė ir savo darbštumu draugijoje pasižymėjo. Naujai supilta kapą puokė daug žydinczių wainių. Tarp jų wainikas ir „Sandoros“ Pėžaičių Moterų Pagalbos skyriaus su įrašų: „Išėjis šaldžiai tėwikšs žemelėje, kurią tu taip mylėjai“. „Sandoro“ Pėžaičių Moterų Pagalbos skyrius liūdi, kad negailėstingoji mirtis taip anksti išplėkė wieną iš weiklinių narių. J. A.

Wanagai. Sekmadienį, spalių 2 d., 12 wal. pietumis, Wanagų ew. bažnyčioje įvyko piūties šventė. Wanagų parapijos kunigas Wosylius pasakė dienai pritaikintą pamokslą. Pamaldas pagražino ir grojo bažnyčios trūbininkų orkestras. J. A.

Dėgliai. Sekmadienį, spalių 2 d., 2 wal., Dėgliuose ūkininko p. Stubros šalėje įvyko piūties šventė. Į šią šventę žmonių susirinko gana daug. Iš Klaipėdos buvo parwykęs Sak. Baltrys. Ew. „Jaun. Sandoros“ Dėglių skyriaus choras pagiedojo šwentei pritaikintų giesmių, o Sak. Baltrys pasakė šwentei pritaikintą pamokslą. Po šwentės ūkininkė p. Stubrienė pakwietė „Jaun. Sandoros“ choristus ir šweczius prie lawos. J. A.

„Lietuwos Ewangelikų Kelio“ redakcija persikėlė į Ranto gatwę 4 Nr. — Tel. 2876.

Užsakymus priima redakcija, kiekwiena pašto įstaiga ir laiškininkai. Užsisakant redakcijoj laikrašcio kaina: metams 2 litai, 1/2 m. 1 litas ir ketwircziui m. 50 centų. Užsisakant pašto įstaigoje, kaina 2 litai 30 ct., pusė m. 1 lit. 30 ct. ir ketwircziui m. 80 ct. Leidžia Lietuwų Ewangelikų Susiwienijimo Bažnytinis Komitetas. Redaguoja Kun. P. Dagnys. — Spaudė: „Lituania“, Klaipėda, Balangos gatwė 23-24. — Rankrašcius ir užsakymus prašome siųsti šiuo adresu: Klaipėda „Lituania“, Dagui.